

[Gert Petersen]

jeg ikke deraf konkludere, at folketinget har vedtaget at gribe ind i overenskomstsituationen. Fordi man forkaster en dagsorden, som går ud på, at folketinget ikke må gribe ind – og jeg beklager, at man forkaster den – så vil jeg ikke drage den konklusion, at nu har folketinget vedtaget, at man skal gribe ind. Omvendt begriber jeg ikke den argumentation, som f.eks. hr. Ninn-Hansen var oppe med, at hvis folketinget forkastede det dagsordensforslag, SF har stillet om at udskyde licitationerne vedrørende Storebæltsbroen, har folketinget dermed godkendt absolut, definitivt, endeligt og uden appelmuligheder Storebæltsbroen. Jeg forstår ikke, hvordan man på den måde kan drage en konklusion ud af en forkastelse.

Jeg vil ikke gøre det over for folketinget i spørgsmålet om hr. Ib Christensens dagsorden. Jeg synes heller ikke, man skulle gøre det i spørgsmålet om vores dagsorden.

Hvad drejer det sig om? Det drejer sig om, at vi foreslår, at man udskyder licitationerne, indtil tinget har haft mulighed for at tage stilling til de nye oplysninger, der er fremkommet. Det er et meget, meget rimeligt forlangende, og jeg er helt sikker på, at hvis grundlovens paragraf om, at medlemmerne ene og alene »ere bundne af deres overbevisning«, havde gyldighed og blev taget alvorligt, havde denne dagsorden en ganske stor chance for at blive vedtaget. Men der er altså medlemmer, hvis overbevisning ligesom skal arbejde i længere tid, og tiden er åbenbart ikke moden endnu. Det er så meget mere beklageligt, som jeg kan fortælle tinget, at vi netop har fået en oplysning fra pressen om, at Ritzaus Bureau har meddelt, at man i morgen vil udbyde i licitation de første arbejder i forbindelse med anlægget i Korsør, som er en del af Storebæltsbyggeriet. Det kommer altså til licitation i morgen. Her havde der været en mulighed for at standse denne licitation. Det vil man åbenbart ikke, og det må vi tage til efterretning.

I stedet er der kommet et forslag til dagsorden fra hr. Christophersen, og jeg vil da godt sige, at jeg i hvert fald er glad for, at det forslag til dagsorden, som vi har fremsat, selv om det ikke bliver vedtaget, dog har fremprovokeret det af hr. Christophersen fremsatte forslag, for jeg har hørt toner, også under denne debat, fra en trafikminister, der havde ordet, hvoraf man kunne få en stærk

fornemmelse af, at nu var løbet endeligt færdiggjort.

Finansministeren sagde noget andet, det er rigtigt, og jeg synes, det er klogt af hr. Christophersen at holde ham fast på denne udtalelse, sådan at tinget slår fast, at først ved udgangen af august måned er en eventuel ændring af beslutningen forpasset. Jeg er lidt ked af, at man opstiller en så skarp tidsfrist, men det kan måske virke som, skal vi sige et incitament for de medlemmer, hvis overbevisning er i orden, men som har lidt svært ved at give den udtryk. Nu er der den vanskelighed ved det, at folketinget vel næppe mødes i august måned, så det må altså være på anden måde, at en eventuelt ændret beslutning manifesterer sig. Jeg vil håbe, den manifesterer sig.

Jeg anser denne Storebæltsbro i den nuværende situation med de følger, som kan forudses, for at være et udslag af en slags gigantmani – det betyder storhedsgalskab, en dyrkelse af det store, det mægtige, en tro på, at jo større tingene er, jo bedre kommer det hele til at fungere, en tro, der udspringer af 1960ernes glade vækstbegejstring, en vækstbegejstring, hvis følger vi i dag på mange måder ligger og slås med.

Jeg beklager altså, at man ikke vil bremse den licitation, som udbydes i morgen vedrørende Storebæltsbroen. Jeg vil naturligvis ikke være med til at hindre, at den af hr. Christophersen foreslåede dagsorden bliver vedtaget. Det er i hvert fald godt, at en sådan vedtagelse kom ud af denne debat. Så må de næste 3-4 måneder afgøre udgangen på slaget om Storebæltsbroen. Det må også være en appel til de mange ude i landet, som på det senere er blevet mere og mere skeptiske i dette spørgsmål på baggrund netop af de mange nye oplysninger, som er kommet frem, og nu må disse oplysninger for alvor spille ind i den offentlige debat og lægge et pres på, jeg var lige ved at sige regeringen, men det er ikke engang det, der så meget er tale om, men på et vist parti, som jeg skal lade være med at nævne ved navn her.

Så vil jeg godt sige om debatten, at jeg mærkede mig, hvordan statsministeren, som er gået igen – han vil ikke høre på mig, han var her heller ikke i formiddags, men lad det være – kredsede meget omkring firepartiblokken. På den ene side spillede den en vis rolle, på den anden side spillede den ingen